

[P. A. Poulsen.]

gang, vi arbejdede i kommissionen. Men vi kunne komme om ved det på den måde, at der blev afgivet en flertalsbetænkning og en mindretalsbetænkning; for ministeren er det noget andet, for der skulle jo gerne blive en lov ud af det. Jeg kan derfor godt forstå, der skulle forhandling til, og at man måtte gå noget på akkord, men vi fra vor side er som sagt ikke rigtig glade for det.

Jeg skal ikke gå stærkt ind på lovforslagets enkeltheder. Det har nu været genstand for en meget grundig behandling i det andet høje ting, og det er rigtigt, hvad den højtærede undervisningsminister sagde, at medlemmerne i dette høje ting i vore gruppemøder har fulgt forhandlingerne meget nøje og selvfølgelig også været medvirkende til det resultat, der er opnået, om ikke direkte så dog indirekte. Der er imidlertid en lille ting, jeg gerne vil nævne — jeg må beklage, at jeg har overset det, da vi sad i kommissionsarbejdet. Det drejer sig om § 4, stk. 5, hvori der står, at

„valgbar til skolekommissionen er enhver i kommunen bosiddende mand eller kvinde, der har valgret til rigsdagen.“

Dette kan efter min mening få uheldige følger. Jeg kender således flere steder, hvor et pastorat består af to selvstændige kommuner, og jeg ved et sted, hvor sognepræsten ikke er valgt i hovedsognet, men i annekssognet, altså i en anden kommune, men alligevel indenfor pastoratet. Efter den nævnte bestemmelse kunne det næsten se ud til, at man ikke mere i annekssognet kan vælge sognepræsten ind i skolekommissionen. Jeg mener, det er en fejl, og at vi har overset det, men jeg vil gerne spørge ministeren, om det kan ordnes rent administrativt ved et cirkulære, så at en sognepræst kan vælges til skolekommissionsmedlem overalt i sit pastorat. (*Undervisningsministeren* [Hartvig Frisch]: Det er derfor, der står „valgret til rigsdagen“ og ikke „kommunal valgret“!). Ja, men der står „enhver i kommunen bosiddende“. Der er noget her, jeg ikke er så glad for; man kan kalde det småting, men folk ude omkring, som stilles overfor det, stejler alligevel og siger: her er noget, man har overset. Nu håber jeg imidlertid, den højtærede minister vil se lidt på det.

Udformningen af § 16 er jeg egentlig godt tilfreds med. Også om den paragraf var der jo stor debat i kommissionen, i stedet for at tale om tilsyn, hvad der stødte nogen, gik man over til, at sognepræsten eller en anden af biskoppen godkendt præst i kommunen skulle have ret til at overvære kri-

stendomsundervisningen i pastoratets skoler. Når jeg med en vis glæde og tilfredshed gik med til den ordning, var det, fordi jeg fra forskellige præster fik at vide, at man egentlig slet ikke var så glad for den gamle form; der stod „tilsyn“, og det betingede, at der virkelig førtes tilsyn, men mange præster så således på det, at når det gik godt i skolen, og der ikke var noget at sætte fingeren på, når alt gik, som det skulle, var det kedeligt at øve noget tilsyn, for det kunne få udseende af, at man trængte sig på. Med den form, paragraffen nu har fået, har præsten, hvis det menes, at der er et eller andet i vejen, at der ikke undervises, som der skal undervises, ret til at gå hen og høre på undervisningen, og han kan da, hvis der ikke er noget i vejen, afkræfte eventuelle rygter.

Fra flere sider siges der, at nu er vi igen gået kirken for nær. Det synes jeg ikke, man kan hævde. Nu har vi en § 16, og efter § 12, punkt 5, kan menighedsrådene udtale sig om, hvilke læremidler der skal benyttes. Endelig har sognepræsten efter folkeskolelovens § 8, stk. 2, altid ret til at udtale sig om undervisningsplanens bestemmelse vedrørende religionsundervisningen. Med § 16 synes jeg, at kirken har fået, hvad dens er, og skolen, hvad dens er.

Så vil jeg gerne lige sige et par ord om amtsskolekonsulenten. Det bestemmes nu, at amtsskolekonsulenterne skal have kongelig udnævnelse. Jeg ønsker amtsskolekonsulenterne lykke til den fjer i hatten, de har ikke for mange i forvejen, så den skal de alligevel have.

Jeg er godt tilfreds med den bestemmelse, der blev indføjet i § 21, afskedigelsesbestemmelsen. Det er naturligt, at skoledirektionen, der indstiller manden og giver ham beføjelser, også kan stille sig af med ham, hvis han ikke opfylder de krav, der stilles til ham. Særlig er jeg glad over, at man har bibeholdt bestemmelsen om, at beføjelserne til amtsskolekonsulenterne gives af skoledirektionen og ikke af ministeriet. Vi har aldrig fra vor side set hen til den stilling med særlig begejstring, vi var ikke med, da amtsskolekonsulenten kom til verden, og var ikke med til at synge de glædessange, som blev sunget den gang, hvor ideelt det var, at han havde en skole at passe og var knyttet til skolen og havde de rigtige forudsætninger for at gå rundt og se på andres arbejde. Det varede imidlertid ikke længe, inden man gik over til noget andet, hvilket måske også var påkrævet. Det blev en selvstændig stilling, men jeg vover at sige en gang til — jeg har sagt det engang før her